

Sygnatura akt VI Ka 147/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **21 kwietnia 2017** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Dariusz Prażmowski

Protokolant aplikant aplikacji ogólnej Maria Smolińska

przy udziale Marii Mizery Prokuratora Prokuratury Rejonowej G.w G.

po rozpoznaniu w dniu 21 kwietnia 2017 r.

sprawy **L. B.** ur. (...) w K.

syna R. i L.

oskarżonego z art. 178a§1 i 4 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 15 czerwca 2016 r. sygnatura akt IX K 27/16

na mocy art. 437 § 1 kpk i art. 624 § 1 kpk

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;
2. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata J. F. kwotę 516,60 zł (pięćset szesnaście złotych i sześćdziesiąt groszy) obejmującą kwotę 96,60 zł (dziewięćdziesiąt sześć złotych i sześćdziesiąt groszy) podatku VAT, tytułem zwrotu nieuiszczonych kosztów obrony oskarżonego z urzędu w postępowaniu odwoławczym;
3. zwalnia oskarżonego od zapłaty kosztów sądowych postępowania odwoławczego, obciążając wydatkami Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Gliwicach wyrokiem z dnia 15 czerwca 2016 r. w sprawie o sygnaturze akt IX K 27/16 uznał oskarżonego **L. B.** za winnego tego, że w dniu 29 listopada 2015 roku w K. na ulicy (...) będąc się w stanie nietrzeźwości 0,93 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu prowadził samochód marki O. o nr rej. (...) w ruchu lądowym, będąc wcześniej prawomocnie skazanym za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości oraz w okresie obowiązującego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych orzeczonego prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Mikołowie, sygn. akt II K 41/14 w związku ze skazaniem za przestępstwo

tj. czynu wyczerpującego znamiona przestępstwa z art. 178a § 4 k.k. i za to na mocy art. 178a § 4 k.k. wymierzył mu karę 4 miesięcy pozbawienia wolności.

Ponadto Sąd na mocy art. 43a § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego świadczenie pieniężne w kwocie 10.000 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej oraz na mocy art. 42 § 3 k.k. orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci dożywotniego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych.

Sąd obciążył oskarżonego kosztami sądowymi.

Apelację od wyroku tego wniósł oskarżony, zaskarżając powyższy wyrok w zakresie kary, wskazując, że jest ona niewspółmiernie surowa. Oskarżony wskazał na zbyt wysokie obciążenia finansowe, nadto nieuwzględnienie sytuacji rodzinnej, która także była powodem nadużywania alkoholu oraz wskazał iż ponowne osadzenie spowoduje dla niego utratę pracy i ciężkie skutki dla rodziny. Oskarżony wniósł o wymierzenie niższej kary, kary w zawieszeniu albo kary ograniczenia wolności i możliwość odbycia w systemie dozoru elektronicznego.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja wywiedziona przez oskarżonego nie zasługuje na uwzględnienie.

Ponieważ apelacja nie kwestionuje poczynionych przez Sąd Rejonowy ustaleń faktycznych wypada więc wskazać jedynie, iż poczynione przez Sąd pierwszej instancji ustalenia faktyczne są zasadne i zostały poczynione w oparciu o właściwie zgromadzony materiał dowodowy. Kontrola przeprowadzona przez Sąd Odwoławczy nie potwierdziła, by Sąd Orzekający dopuścił się w zaskarżonym wyroku błędów w ustaleniach faktycznych, bowiem Sąd oparł swój wyrok na faktach, które znajdują oparcie w wynikach postępowania dowodowego, w tym wyjaśnieniach oskarżonego przyznającego się do winy, a wnioski wysnute z prawidłowo ustalonego stanu faktycznego zgodne są z prawidłami logicznego rozumowania. Sąd I instancji rozważył należycie dowody i okoliczności ujawnione w toku rozprawy, na ich podstawie czyniąc swe ustalenia faktyczne. Dokonana przez Sąd ocena dowodów w żadnym razie nie nosi znamion dowolności, lecz zgodna jest z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, zaś ustalone fakty znajdują oparcie w wynikach postępowania dowodowego, a wnioski wysnute z prawidłowo ustalonego stanu faktycznego zgodne są z prawidłami logicznego rozumowania. Ocena dowodów zaprezentowana przez Sąd Rejonowy nie jest oceną dowolną, lecz przeciwnie obiektywną, bezstronną, w trakcie której nie przekroczono granic swobodnej oceny dowodów, jak i zasad logicznego rozumowania. Ocena materiału dowodowego przez Sąd nie wykazuje błędów logicznych i nie wykracza poza ramy swobodnej oceny dowodów i jako taka pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k.

Kwestia winy oskarżonego w świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego nie budzi wątpliwości Sądu Odwoławczego, jak też i kwalifikacja prawna przypisanego mu przestępstwa.

Rozważając zaś orzeczenie w części dotyczącej kary wskazać należy, iż o rażącej niewspółmierności kary w rozumieniu art. 438 pkt. 4 k.p.k. można mówić w sytuacji, gdy Sąd wymierzając karę nie uwzględnił wszystkich okoliczności wiążących się z poszczególnymi ustawowymi dyrektywami i wskaźnikami jej wymiaru. O rażącej niewspółmierności kary nie można z kolei mówić wówczas, gdy granice swobodnego uznania sędziowskiego stanowiącego ustawową zasadę sądowego wymiaru kary nie zostały przekroczone, trzeba bowiem zaznaczyć, że rażąca niewspółmierność kary może zająć tylko wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary można by przyjąć, że zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną w pierwszej instancji, a karą, która byłaby prawidłową w świetle dyrektyw art. 53 k.k., a zarzut ten zasadny być może w takim przypadku, gdy kara jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa jak i osobowości sprawcy, stając się w społecznym odczuciu karą niesprawiedliwą.

Sąd Odwoławczy podzielił wskazane w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku okoliczności, jakie Sąd I instancji miał na względzie przy wymiarze kary. W ocenie Sądu Odwoławczego wymierzona oskarżonemu kara oraz środek karny są współmierne w stosunku do stopnia społecznej szkodliwości przypisanych mu czynów i spełniają zadania społecznego oddziaływania kary, jak i cele szczególnie-prewencyjne.

Odnośnie orzeczonego wobec oskarżonego dożywotniego zakazu prowadzenia pojazdów należy podkreślić, że orzeczenie środka karnego w takim wymiarze było obligatoryjne z uwagi na treść art. 42 § 3 k.k. Obligatoryjne w świetle brzmienia art. 43a § 2 było również orzeczenie świadczenia pieniężnego w kwocie co najmniej 10 000 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej.

W zakresie kary zasadniczej należy stwierdzić oskarżony był już ośmiokrotnie karany, zatem zasadnie wskazał Sąd na niepoprawność oskarżonego. Wskazał Sąd na wysoki stopień winy oskarżonego, który niewiele wcześniej przed czynem wypił cztery piwa 0,5 litra marki (...), a następnie, po ich wypiciu, wsiadł do pojazdu. Nadto stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego określił Sąd jako znaczny ze względu na wagę naruszonego przez niego obowiązku zachowania trzeźwości w ruchu drogowym a także stwierdzony stopień nietrzeźwości oskarżonego, który był ponad trzykrotnie wyższy od tego, który wyznacza granicę pomiędzy występkiem a wykroczeniem, a taka ilość alkoholu w organizmie w sposób znaczny upośledzała zdolności psychomotoryczne kierującego. Taka ocena stopnia społecznej szkodliwości czynu oskarżonego jest trafna mimo krótkiego czasu prowadzenia pojazdu w takim stanie przez oskarżonego.

Sprawa to iż wymierzonej oskarżonemu kary 4 miesięcy pozbawienia wolności nie można uznać za karę surową skoro czyn z art. 178a § 4 k.k. zagrożony jest karą od 3 miesięcy do 5 lat pozbawienia wolności. Wymierzona kara jest zatem niewiele wyższa od najniższej możliwej do wymierzenia oskarżonemu w oparciu o wskazany przepis. Trudno zaś przyjąć, iż należałoby oskarżonemu wymierzyć karę łagodniejszego, bowiem w ocenie Sądu kara tak nie spełniłaby swego celu. Z kolei w kwestii warunkowego zawieszenia kary pozbawienia wolności wskazać należy, iż w przypadku czynu z art. 178a § 4 k.k. musiałyby zaistnieć szczególne okoliczności dla uznania podstaw takiego zawieszenia (art. 69 § 4 k.k.), a w niniejszej sprawie takich brak, bowiem sytuacja rodzinna oskarżonego nie jest sytuacją szczególną, odbiegającą w istotny sposób od standartowych sytuacji osób podlegających osadzeniu.

Podniesione przez oskarżonego okoliczności dotyczące jego sytuacji rodzinnej i możliwości utraty pracy nie mogą przesądzać o konieczności wymierzenia skazanemu niższej kary czy o charakterze łagodniejszym, bowiem nie mają one wpływu na ocenę szkodliwości popełnionego przezeń czynu, gdyż wykraczają poza jego przedmiotowo-podmiotową charakterystykę, zatem podstawowymi kryteriami wymiaru kary pozostają kwestie dotyczące stopnia zawinienia i społecznej szkodliwości czynu.

Ocenić zatem należy, że Sąd Rejonowy w pisemnych motywach wyroku należycie rozważył okoliczności obciążające i łagodzące, a wymierzając oskarżonemu karę, wymierzył ją w wysokości stanowiącej realną i stosowaną dolegliwość dla oskarżonego.

Uznać należy, że wymierzona oskarżonemu kara spełnia wymogi art. 53 k.k., w należyty sposób uwzględnia okoliczności obciążające jak i łagodzące, nadto nie nosi znamion nadmiernej surowości, uwzględniając właściwości i warunki osobiste oskarżonego. Kara ta wypełni wymogi prewencji ogólnej i spełni swoje cele w zakresie społecznego oddziaływania, zaś dla samego oskarżonego będzie stosowną przestrogą na przyszłość, wypełniając także cele zapobiegawcze i wychowawcze w stosunku do oskarżonego.

Kwestia ewentualnego odbycia kary w systemie dozoru elektronicznego to obecnie zagadnienie wykonania kary.

Kierując się wskazanymi wyżej powodami Sąd Okręgowy utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Sąd Okręgowy orzekł o kosztach, zasądzając koszty obrony z urzędu, zwalniając oskarżonego od ich zapłaty, mając na uwadze jego sytuację majątkową i rodzaj orzeczonej kary.